

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

Τόσαις εὐχαῖς τοῦ τόπου σου, τόσαις χρυσαῖς ἐλπίδαῖς,
Βασιλοπούλα, σὲ ἀκλουθοῦν σὰν αὔλα χελιδόνια,
Ποῦ τ' ἄστρα θὰ σοῦ χύνουνε λαμπρότεραις ἀχτίδαῖς,
Καὶ πλῆθος ρόδα ἐκεῖ ποῦ πᾶς θὰ βγάνουν καὶ τὰ χιόνια.

Χαρὰ, χαρὰ στὴ θάλασσα ποῦ ἀπὸ τ' ἀγνό σου μάτι
Μία μόνη στάλα θλιβερὴ τὴν ὥρα τούτη πάρη·
Γιὰ εὐγνωμοσύνη, ὀλόστρωτη σὰ νυφικὸ κρεβάτι,
Θὰ μᾶς φυλάη βαθυὰ βαθυὰ τὸ νέο μαργαριτάρι.

Σὲ περιμένει—κτύταξε!—περήφανο καράδι,
Ὅπου τ' ἀρώματα τῆς γῆς γλυκεῖα πνοοῦλα ἐπῆρε.
Τώρα ποῦ οἱ ἄνεμοι σιγοῦν ὡς ταπεινοὶ σου σκλάβοι
Μὲ ταις εὐχαῖς τοῦ τόπου σου σύρε, Ἀκριβὴ μας, σύρε.

Σὰν ἐδῶ πάλε τ' ἀνθηρὸ Μαγιαπριλο γυρίση,
Μὲ τ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα θὰ μᾶς ρωτᾷει θλιμμένα:
Ποῦ νᾶναι ὁ κρίνος ποῦχα ἐδῶ θυμητικὸ μου ἀφήσει;
—Ἄχ πέρα τὸν ἐφύτεψαν· μοσχοβολάει στὰ ξένα—

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ.

Αρ. εἰς. 765
VI 286

42. *ms.*